

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně:

...,
Bytem ...,
zastoupená advokátem Mgr. Janem Vargou
sídlem Fügnerovo nám. 3, Praha 2,

proti
žalovanému

**Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4

za účasti:

...,
bytem ...,
zastoupen zákonnou zástupkyní,
bytem tamtéž,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2021, č. j. MV-140678-5/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

I.

Vymezení věci a obsah správního spisu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 8. 2021, č. j. OAM-40554-33/DP-2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 44a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Z obsahu spisového materiálu vyplynuly následující skutečnosti, které jsou podstatné pro rozhodnutí ve věci samé.
3. Žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny. Na území České republiky má pobytový status cizince třetího státu s dlouhodobým pobytem. Poslední pobyt má povolen v období od 8. 1. 2018 do 7. 1. 2020, a to za účelem soužití rodiny s manželem, který zde má trvalý pobyt. Žalobkyně má s manželem syna narozeného v roce 2011, který má v Česku také trvalý pobyt.
4. Žalobkyně ve správním řízení uvedla, že do České republiky poprvé přijela na podzim roku 2016 za účelem sloučení s rodinou, původně jezdila pouze na návštěvu. Od roku 2017 z České republiky odjíždí třikrát za rok, a to na prázdniny se synem. Manžela naposledy viděla v prosinci 2019, manžel je teď na Ukrajině. Manžel jí posílá peníze přes přátele, kteří jí peníze dávají fyzicky, jedná se o 15 000 Kč. Párkrát za měsíc si napíší, konverzace je spíše z jeho strany. Když manžel odjel, nerozloučili se, odešel z práce a pak se nevrátil, dlouho nevěděla, co se stalo, volal jí až po odchodu za pár týdnů. Syn v kontaktu se svým otcem není. Manžel kontaktuje pouze ji, syna ne. Žalobkyně by chtěla v České republice zůstat, syn zde chodí do školy, oběma se v České republice líbí. Syn mluví česky i ukrajinsky. V České republice rodinné vazby nemají, na Ukrajině má rodinné vazby, sestru, bratra. Pokud by nebylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, žádala by o jiný pobyt za jiným cílem, cítila by se jinak moc špatně. Syn zde chodí do školy. Snažila se sem dostat osm let. Chtěla by, aby jí byl pobyt povolen, návrat na Ukrajinu si neumí představit.
5. Dne 10. 8. 2021 ministerstvo vydalo prvostupňové rozhodnutí, kterým zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny na území. Ministerstvo uvedlo, že po manželu žalobkyně bylo dne 9. 12. 2019 vyhlášeno pátrání jako po možném pachateli, který se měl dopustit zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku spáchaného ve stádiu pokusu ve formě spolupachatelství. Manžel žalobkyně je mezinárodně hledanou osobou pro tento trestný čin. Dále je obžalován ze zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Z výsledku, který s žalobkyní proběhl, je zřejmé, že minimálně od prosince 2019 žalobkyně neplní účel dlouhodobého pobytu společného soužití rodiny, neboť od prosince 2019 její manžel není na území České republiky. K žádosti o změnu nositele dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny správní orgán sdělil, že tato není možná. Žalobkyně nesplňuje žádnou z uvedených podmínek v § 42a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., kromě písm. a), tedy že žádost je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem na území, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

manžel žalobkyně se na území České republiky již nenachází a změnit nositele na nezletilé nezaopatřené dítě není možné.

6. Ministerstvo uvedlo, že si je vědomo, že je syn žalobkyně odkázán na její péči. Vzhledem k věku lze předpokládat, že se na Ukrajině syn bude adaptovat a socializovat. Návrat na Ukrajinu nebude mít dopad do rodinného života žalobkyně, neboť rodina tímto nebude rozdělena. Žalobkyně byla poučena o tom, že neprodloužení dlouhodobého pobytu jí nebrání požádat o vydání jiného pobytového oprávnění, které při splnění zákonných podmínek získá, a tím může na území České republiky legálně pobývat. Žalobkyně nemá na území České republiky žádné významné majetkové vztahy. Ministerstvo tedy učinilo závěr, že důsledek rozhodnutí nelze z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, respektive že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně.
7. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla totožné argumenty, jako v žalobě podané ke zdejšímu soudu. Žalobkyně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně zásadním způsobem nesouhlasí a domnívá se, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s účelem zákona. Žalobkyně uvádí, že se chce sloučit na syna a tvrdí, že argumentace správního orgánu je mylná.
8. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ztotožnil se s hodnocením věci provedené ministerstvem. Je zřejmé, že žalobkyně od prosince 2019 neplní účel pobytu, ani vzhledem k neznámému místu pobytu jejího manžela plnit nemůže. Zákon o pobytu cizinců neumožňuje, aby nositelem sloučení byl potomek cizince s povoleným pobytem na území, a proto nejsou u žadatelky splněny podmínky pro sloučení s jejím synem. Rozhodnutí nemá vliv na pobytové oprávnění syna žalobkyně. Dále žalovaný uvedl, že ačkoli by případné přechodné či trvalé přesídlení na Ukrajinu představovalo zásah do soukromého života, nepůjde o zásah nepřiměřený. Žalobkyně má možnost krátkodobě vycestovat za účelem podání nové žádosti o pobytové oprávnění. Syn má jako občan Ukrajiny možnost následovat svou matku na území domovského státu, stejně tak žalobkyně má možnost pobývat na území na základě bezvízového styku nebo si požádat o jiné pobytové oprávnění. Žalovaný dodal, že je zřejmé, že vycestování bude představovat zásah do jejích práv, avšak žalobkyně je v produktivním věku, může si najít zaměstnání na území domovského státu anebo požádat o zaměstnaneckou kartu na území České republiky.

II.

Argumentace účastníků

9. Žalobkyně v žalobě uvedla, že s rozhodnutím odvolacího správního orgánu nesouhlasí, stejně tak nesouhlasí s rozhodnutím správního orgánu, protože se domnívá, že obě rozhodnutí jsou vydána v rozporu s účelem zákona a v rozporu s mezinárodními úmluvami upravujícími základní práva. Žalobkyně uvedla, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podala dne 18. 12. 2019 z důvodu sloučení rodiny, a to s manželem, který má v České republice povolen trvalý pobyt. Následně manžel žalobkyně odjel na Ukrajinu, nesdílí společnou domácnost s žalobkyní a žalobkyně shledává, že jsou dány podmínky k prodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně z důvodu sloučení s jejím synem, který má v České republice také povolen trvalý pobyt.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

10. Žalobkyně uvádí, že podle ustanovení § 42a odst. 1 písm. h) zákona je možné, aby o dlouhodobý pobyt žádal rodič nezletilého azylanta, kdy v daném případě žalobkyně prokázala, že se na území České republiky nachází její nezletilý syn. Nezletilý je přitom držitelem povolení k trvalému pobytu na území, tudíž je osobou, která je oprávněna se zde legálně zdržovat. Za současné situace syn nemůže získat v České republice status azylanta, neboť je mu ochrana poskytnuta již uděleným povolením k trvalému pobytu. Žalobkyně se proto analogicky domnívá, že by měla být splněna z její strany tato podmínka, neboť po odchodu žalobkyně z České republiky by zde nezletilý zůstal sám. Nezletilý přitom skrz povolený trvalý pobyt na území České republiky nemůže být nucen k opuštění České republiky a má podle mezinárodních dokumentů právo na to, aby byl sloučen se svou matkou.
11. Žalobkyně uvedla, že syn žije v České republice pět let, školní docházku vykonával pouze v České republice, dorozumí se česky lépe než ukrajinsky a jeho socializace v české společnosti je velmi vysoká. Jiné příbuzné než žalobkyni v České republice nemá a je nemyslitelné, že by se měl vrátit na Ukrajinu. Žalobkyně uvádí, že zájmy syna jakožto nezletilé osoby s povolením k trvalému pobytu na území České republiky jsou nadřazeny všem ostatním zájmům.
12. Dále žalobkyně odkazuje na čl. 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte, které stanoví, že dítě nemůže být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli a má právo s rodiči udržovat kontakt. Syn má na území České republiky povolen trvalý pobyt a nemůže být nucen k opuštění České republiky tím, že jeho jediné blízké osobě, kterou má a která o něj pečuje, nebude prodloužen na území pobyt.
13. Žalobkyně dále odkazuje na směrnici Rady EU 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny, ve které je v bodu 9. preambule uveden princip, podle kterého sloučení rodiny by se mělo v každém případě vztahovat na jádro rodiny, to znamená na manžele a nezletilé děti. Dále žalobkyně odkazuje na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tedy že bylo vydáním napadeného rozhodnutí zasaženo do jejich rodinného života.
14. Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaná odkázala na své rozhodnutí, na jehož závěrech trvá.
15. Žalobkyně jakožto zákonná zástupkyně svého nezletilého syna sdělila na výzvu soudu následující. Syn byl s obsahem žaloby seznámen, situace mu byla vysvětlena. Syn je z možnosti stěhování na Ukrajinu vyděšený a smutný. Z doby na Ukrajině si nic nepamatuje. Dětství trávil v České republice, na konci roku 2019 zůstal s žalobkyní v České republice poté, co je otec opustil, sám. Na Ukrajině byl od příjezdu do České republiky jen pár dní v roce na krátké návštěvě příbuzných. O otci aktuálně bližší informace nemají, pouze občas se ozve telefonicky. Syn v žádném případě Českou republiku opustit nechce, má zde kamarády, mluví česky, má zde koníčky a chodí do školy, kde je šťastný a vzorně si plní své povinnosti. Syn ukrajinsky nemluví tak dobře, jako česky, neumí si představit vzdělání v ukrajinštině.
16. Na jednání konaném dne 12. 9. 2022 žalobce i žalovaný setrvali na svých argumentech z písemných podání. Žalobkyně sdělila, že v současné době na území pobývá na základě víza za účelem strpění.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

III. Soudní přezkum

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
18. Mezi účastníky je sporné, zda byl dán důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.
19. Podle ustanovení § 42a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) je oprávněn podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) *cizinec, který je: a) manželem cizince s povoleným pobytem na území, b) nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území, c) nezletilým cizincem, který byl cizinci s povoleným pobytem na území nebo jeho manželu rozhodnutím příslušného orgánu svěřen do náhradní rodinné péče nebo který byl cizincem s povoleným pobytem na území nebo jeho manželem osvojen anebo jehož poručníkem nebo manželem jehož poručníka je cizinec s povoleným pobytem na území, pokud se bude péče o nezletilého cizince vykonávat na území, d) osamělým cizincem starším 65 let nebo bez ohledu na věk cizincem, který se o sebe nedokáže ze zdravotních důvodů sám postarat, jde-li o sloučení rodiny s rodičem nebo dítětem s povoleným pobytem na území nebo jde-li o sloučení rodiny s rodičem nebo dítětem, které je azylantem, e) manželem azylanta, pokud manželství vzniklo před vstupem azylanta na území; podmínka doby vzniku manželství neplatí, jde-li o žádost podanou cizincem, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 2 let, f) nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem azylanta nebo takovým dítětem manžela azylanta, g) nezletilým cizincem, který byl azylantovi nebo jeho manželu rozhodnutím příslušného orgánu svěřen do náhradní rodinné péče nebo který byl azylantem nebo jeho manželem osvojen anebo jehož poručníkem nebo manželem jehož poručníka je azylant, pokud se bude péče o nezletilého cizince vykonávat na území nebo h) rodičem nezletilého azylanta; nemá-li tento nezletilý azylant rodiče, je oprávněn žádost podat jiný jeho přímý příbuzný ve vzestupné linii, a není-li takového příbuzného, je žádost oprávněn podat poručník nezletilého azylanta.*
20. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).
21. Podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo povolení vydáno.
22. Ze skutkových okolností daného případu, které žalobkyně ani nerozporuje, vyplývá, že žalobkyně již domácnost se svým manželem nesdílí a manžel se nachází na Ukrajině. Žalobkyně tak neplní účel dosavadního pobytu sloučení s manželem, když se její manžel na území České republiky nenachází. Zároveň nelze změnit nositele sloučení na jejího

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nezletilého syna. Pobyt za účelem sloučení nelze povolit za účelem sloučení s nezletilým dítětem (§ 42a odst. 1 a contrario).

23. Žalobkyně argumentovala v žalobě tím, že podle § 42a odst. 1 písm. h) zákona je možné, aby o dlouhodobý pobyt žádal také rodič nezletilého azylanta. Syn žalobkyně však není azylantem, neboť mu podle zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, nebyl udělen azyl. Nelze rozšiřovat působnost zákona o pobytu cizinců tím, že mimo rodiče nezletilého azylanta budou mít možnost požádat o dlouhodobý pobyt také rodiče nezletilého dítěte, které má na území povolen trvalý pobyt. Použití analogie a rozšíření působnosti ustanovení § 42a odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců na rodiče nezletilého, který má povolený trvalý pobyt na území, by bylo namísto v případě, že by právní předpis tuto otázku neřešil. Toto ustanovení však taxativně vyjmenovává případy, za kterých lze udělit povolení k dlouhodobému pobytu.
24. Co se týče argumentu nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života, tak soud předně podotýká, že rozhodnutí ve věci žalobkyně má zřejmý dopad i na pobyt jejího syna. Její desetiletý syn je závislý na žalobkyni. Pokud bude muset žalobkyně vycestovat, bude tak muset učinit i její syn.
25. Judikatura správních soudů dovodila, že pokud je na pobyt cizince navázán pobyt dalších osob (pobyt za účelem společného soužití), musí správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí na rodinný a soukromý život i těchto dalších osob, jejichž pobytové oprávnění je odvozeno od pobytu cizince (rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 9 A 52/2015- 139). Nejvyšší správní soud v rozsudku, č. j. 4 Azs 455/2019-40, uvedl, že jakkoli nejsou pobytová oprávnění stěžovatelky a jejích synů na sebe vzájemně formálně navázána (pobytové oprávnění se odvíjelo od manžela stěžovatelky), lze předpokládat, že se s ohledem na dosavadní skutková zjištění (věk dětí, péče matky o děti), o nichž nevyvstaly důvodné pochybnosti, bude fakticky jednat o vzájemně podmíněná rozhodnutí. Při jejich vydání je přitom nutno v rámci posouzení přiměřenosti přihlídnout též k nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte
26. S ohledem na právě uvedené principy z judikatury bylo dle městského soudu i v tomto případě nutno při posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně posoudit i dopad do soukromého života jejího syna a zohlednit jeho nejlepší zájem. Žalovaný tak však učinil. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí žalobkyni nijak nebrání podat žádost o nové pobytové oprávnění či pobývat na území na základě bezvízového styku. Zároveň nic nebrání krátkodobému vycestování syna žalobkyně.
27. Městský soud za těchto skutkových okolností dovodil, že napadené rozhodnutí nemá nepřiměřený dopad do práv jejího dítěte. Na jeho pobytové oprávnění napadené rozhodnutí formálně vliv nemá a žalobkyni se nabízí řada možností, včetně bezvízového styku, jak na území se synem zůstat. V dané věci je zásadní, že možnost získání jiného pobytového oprávnění pro žalobkyni není nejistá, ale zcela reálná. Občané Ukrajiny měli a mají možnost pobytu bez víza. Ostatně sama žalobkyně při svém výslechu uvedla, že pokud by jí nebylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, požádala by si o jiný pobyt za jiným účelem, protože chce, aby zde syn studoval a návrat na Ukrajinu si neumí představit.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

28. Soud vnímá, že od doby vydání rozhodnutí správních orgánů se dramaticky změnily okolnosti případného návratu na Ukrajinu ve světle událostí ruské invaze na Ukrajinu v únoru 2022. Soud nicméně rozhoduje na základě skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Navíc získat v Česku pobytové oprávnění pro občany Ukrajiny je v současné době jednodušší.
29. Žalobkyně dále argumentovala tím, že došlo k porušení čl. 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte, s čímž soud však nesouhlasí. Tato ustanovení chrání právo na rodinný život dítěte a péči jeho rodičů. Česká republika žádným způsobem nebrání styku syna s rodiči. Syn má možnost odjet za svým otcem na Ukrajinu, byť se tato možnost jeví aktuálně hypotetická s ohledem na probíhající válku a na skutečnost, že rodina neví, kde se otec nachází, avšak uvedené skutečnosti nejsou způsobené ze strany České republiky. Zároveň ani Česká republika nijak neomezuje styk syna s žalobkyní, když tato má možnost v České republice pobývat na základě jiného druhu pobytu či bezvízového styku či se synem odcestovat na Ukrajinu.
30. Žalobkyně dále odkázala na směrnici Rady EU 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny, která jako základní princip uvedený v bodu 9. preambule uvádí, že „*sloučení rodiny by se mělo v každém případě vztahovat na jádro rodiny, to znamená na manžele a nezletilé děti*“. V uvedeném se opět soud ztotožnil s názorem žalovaného, když tento správně uvedl, že preambule předpisů Evropské unie se do právních předpisů České republiky nepromítají. Otázkou zachování rodinného života se soud zabýval již výše.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítnul.
32. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Proto Městský soud v Praze rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II, tedy že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
33. Osoba zúčastněná na řízení také nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost, ani nenastal žádný důvod zvláštního zřetele hodných (§ 60 odst. 5 soudního řádu správního).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. srpna 2022

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.